

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně : **Ing. I. B.**, v řízení zastoupena JUDr.Markem Bilejem, advokátem se sídlem Praha 4, Dvorecká 11/28 proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2010, čj: 1164/500/10

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2010, čj: 1164/500/10, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy, ze dne 5.3.2010, čj. S-MHMP-612762/2009/OOP/R-39/VII/136/2010, kterým zamítl námitky žalobkyně proti Návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území a ochranného pásma přírodní památky Dvorecké stráně, který vydal Magistrát Hlavního města Prahy, Odbor ochrany prostředí dne 30.10.2009 pod čj. S-MHMP-612762/2009/OOP/VII/469 .

Žalobkyně v podané žalobě uvádí, že je mimo jiné spoluvlastníkem pozemků čj: 1182, 1183 a 1093/4 v k.ú. Podolí, obec Praha. Žalobkyně konstatovala, že obdržela dopis OOP MHMP ze dne 30.4.2009 s návrhem na vyhlášení zvláště chráněného území přírodní památky

„Dvorecká pláň“. Proti tomuto návrhu podala námitky, kterým správní orgán nevyhověl, a proto podala odvolání. V odvolání namítla

1. Správní orgán žalobkyni neinformoval na základě, jaké skutečnosti zamýšlí vyhlásit přírodní památku, kdo o této potřebě rozhodl.
2. Správní orgán se nevypořádal s námitkou žalobkyně týkající se činnosti v dané věci občanského sdružení Salvia.
3. Správní orgán se vůbec nevyjádřil k námitce týkající se neoprávněného vstupu třetích osob při přípravě plánu péče na její pozemky v soukromém vlastnictví.
4. Správní orgán vůbec nezohlednil námitku týkající se obsahového nedostatku návrhu plánu péče, který upravuje výčet a popis známých činitelů ohrožující dané pozemky.
5. Dále pak žalobkyně nesouhlasila s nadbytečným a nelogickým přístupem prvostupňového správního orgánu k ochraně přírody a krajiny v území, které se nachází v centru hlavního města Prahy v soukromém vlastnictví.

Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, pokud k první námitce uvedl, že žádný právní předpis neukládá OOP MHMP povinnost seznámit žalobkyni se záměrem na vyhlášení dříve, než při předložení návrhu k námitkám. Je přesvědčena, že již podklady, které tvoří základy návrhu, se přímo dotýkají právního postavení žalobkyně, když nyní bude vlastnit pozemky, které jsou zvláště chráněným územím, kterým dosud nebyly. Žalovaný se pak také nevyjádřil k požadavku žalobkyně na sdělení, na základě jaké skutečnosti zamýšlí OOP MHMP vyhlásit přírodní památku a kdo o této potřebě rozhodl. Pokud jde o činnost občanského sdružení Salvia, k tomu se žalovaný vůbec nevyjádřil, opět pouze obecně odkázal na příslušná ustanovení zákona. Nesouhlasí také se závěrem žalovaného, pokud jde o vstup pracovníků OOP MHMP na dotčené pozemky, je přesvědčena, že pracovníci jí měli nejprve kontaktovat, sdělit důvody nutnosti vstupu, měli se prokázat průkazem a teprve potom vstoupit na dotčené pozemky, což podle ní vyplývá z ustanovení § 62 odst. 1. Pracovníci OOP MHMP ale žalobkyni nikdy nekontaktovali a vstup na její pozemky s ní neprojednali. Pokud jde o odkaz žalovaného na ustanovení § 63 zákona o ochraně přírody, upozorňuje, že toto ustanovení se nevztahuje na pozemky ve vlastnictví fyzických osob. Také namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť se nevypořádal s odvolací námitkou pod bodem 5).

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k námitce pod bodem F.1. odkázal na ustanovení § 40 odst. 2, ve kterém je přesně specifikován časový okamžik, kterým se vlastníci dotčených nemovitostí dozvídají o záměru vyhlásit zvláště chráněné území. Ve fázi přípravy skutečně nejsou vlastníci nemovitostí nijak dotčeni na svých právech. Pokud se žalovaný nevyjádřil k tomu, na základě čeho je přírodní památka vyhlašovaná a kdo o tom rozhodl, uvedl žalovaný, že to nepatří do jeho pravomoci. Pravděpodobně je však tímto důvodem zájem ochrany přírody a zcela jistě o tom rozhodl MHMP. Činnost sdružení Salvia nebyla předmětem řízení před žalovaným, žalovaný rozhodoval o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí OOP MHMP o námitkách. Na ustanovení § 62 odst. 1 zákona o ochraně přírody nahlíží žalovaný tak, že je při výkonu své pracovní činnosti oprávněn vstupovat na pozemky a je-li to třeba, prokáže se průkazem. Nevyplyvá z ustanovení ale povinnost, že by musel předem shánět majitele a předkládat mu své průkazy. Z ustanovení ani nevyplyvá, že musel svůj záměr předem oznamovat, pokud je pozemek volně přístupný. V praxi by to vyvolávalo značné komplikace. Žalovaný skutečně není orgánem, který by mohl řešit otázku vstupu neoprávněných osob na pozemek žalobce. Ani tuto námitku nepovažuje za námitku, kterou by žalobkyně byla oprávněna ve vztahu k předmětnému návrhu uplatnit a o které by měl správní orgán v tomto řízení rozhodovat. Závěrem pak uvedl, že v obecné rovině chápe postoj žalobkyně, které se nelíbí, že zrovna ji by měla nějaká ochrana přírody omezovat, ale

poukázal na to, že takto obecně vznesený argument není relevantním argumentem zpochybňujícím nutnost chránit poslední zbytky přírody, tím spíše, že se nacházejí v centru hlavního města Prahy.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem vyplývají následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.

Žalobkyně dne 16.12.2009 vznesla námitky proti návrhu na vyhlášení přírodní památky, ve kterých vyjádřila své negativní stanovisko. Nesouhlasila s tím, že nebyla vyrozuměna o tom, na základě jaké skutečnosti je třeba vyhlásit přírodní památku, že plán péče byl vypracován subjektem stojícím mimo orgán ochrany přírody a Magistrát jí nevysvětlil, na základě jaké skutečnosti bylo pověřeno přípravou návrhu plánu péče právě sdružení Salvia a.s. Vyjádřila zásadní nesouhlas se závěry plánu péče. Dále pak vyjádřila přesvědčení o tom, že veškeré v návrhu uvedené činnosti, které nebude moci provádět na předmětném území, jsou již dostatečným způsobem ochráněny režimem L.R. územního plánu. Současně vyjádřila překvapení nad tím, že návrh na vyhlášení přírodní památky nezahrnuje i některé další pozemky, kde je fauna a flora identická. Předložila také předběžné stanovisko Magistrátu ze dne 17.6.1996, které se kladně staví k možnosti výstavby na pozemku č. 1183. Závěrem zdůraznila, že s návrhem nesouhlasí. Považuje za nadbytečný, neboť stávající ochrana je podle ní dostatečná. Rozhodnutím ze dne 5.3.2010 OOP MHMP námitkám žalobkyně nevyhověl. K námitce žalobkyně ohledně jí zajištěné ochrany pozemků uvedl, že možné funkční využití plochy L.R. – lesní porosty neposkytuje žádnou ochranu pro stepní a suchomilná společenstva s navázanými druhy stepní fauny bezobratlých, jak je určen předmět ochrany v návrhu plánu péče. Vymezení plochy L.R. naopak poskytuje v první řadě možnost pozemky využít pro pěstování lesa. Zalesněním nebo ponecháním území bez jakéhokoli zásahu by došlo k postupnému uzavírání a zarůstání lokality. Suchomilná a stepní společenstva by tak postupně zanikla, došlo by i k vymizení zvláště chráněných druhů fauny na tyto společenstva vázaných. Funkční využití ploch L.R. – lesní porosty žádným způsobem neupravuje použití biocidů nebo změnu chemismu půdy. Je třeba dále ještě zdůraznit vzhledem k uvedené námitce, že již před zveřejněním návrhu je platným územním plánem využití plochy L.R. stanoveno a vymezením nožného funkčního využití plochy je určen charakter záměru, které lze realizovat. Pozemek parc.č. 1182 je dále kde katastru nemovitostí veden jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, jsou tak nastaveny podmínky využití vyplývající ze zákona o lesích. Ostatní námitky pak dle žalovaného nesměřovaly proti navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jež by byl dotčen vlastní nemovitosti na výkonu svých práv nebo povinností. Dále pak uvedl, že důvodem vyhlášení zvláště chráněného území je ojedinělost přírodního fenoménu v Praze, zachování ekologického hlediska velmi cenného území a jeho ochrana před možnými negativními zásahy. Žalovaný pak popsal výjimečnost flory a fauny nacházející se na předmětných pozemcích. Závěrem konstatoval, že území navrhované přírodní památky společně se stávající přírodní památkou Podolský profil a významným krajinným prvkem Skalní útvar u Podolského profilu tvoří společný soubor zeleně s typickým druhovým zastoupením pro skalní a xerothermní společenstva. Komplex propojených lokalit s územní ochranou dle zákona, tak naplňuje záměr ochrany přírody i v komplikovaných podmínkách velkoměsta vytvářet systémově propojené územní celky sloužící ochraně přírody a krajiny a případné rekreaci. Proti tomuto rozhodnutí podala i žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým podaná odvolání, tedy i odvolání žalobkyně, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, k námitce žalobkyně, v níž žalobkyně trvá na tom, že dotčené území je dostatečným způsobem chráněno, že s touto námitkou nesouhlasí, neboť navržený způsob ochrany území

v dotčeném prostoru je zcela na místě, a to pro účely ochrany druhově pestrých společenstev na stráních pod plošinou Kavčích hor a Pankrác. Tyto plochy tvoří jeden z typických prvků údolí Vltavy a vzhledem k značné hustotě osídlení centrální části Prahy jsou jedním z mála míst na pravém břehu Vltavy, která dosud nebyla zasažena a přeměněna v důsledku zástavby. Dochovaná společenstva teplomilných druhů rostlin a na ně vázaných druhů fauny, stejně jako smíšený listnatý porost s výskytem orchideje, ohroženého druhu okrotice bílé, a části ploch se zbytky ovocného sadu, nemohou být nikdy adekvátním způsobem nahrazena městskou zelení, udržovanou zelení zahrad a parkových ploch kolem domu. Zájmem ochrany přírody je ochrana biodiverzity v dotčeném území, přičemž stejně jako v případě jiných zvláště chráněných území není vyloučeno jeho rekreační využití, ovšem takového charakteru, které nebude dochované hodnoty území ohrožovat. K námitce uvedené v odvolání žalobkyně uvedl žalovaný, že za extenzivní hospodaření je považováno takové, které se vyznačuje nízkou úrovní vynaložené energie a nákladů na péči o území, v případě travnatých strání spočívá obvykle pouze v pokosu, prováděném maximálně 2x ročně nebo je zajišťováno pastvou. Cílem takové péče o pozemky je udržení a zvýšení přirozené druhé bohatosti a rozmanitosti. Ve vztahu k pochybnostem o možném výskytu ropuchy obecné pak žalovaný uvedl, že se jedná o jednoho z nejhojnějších obojživelníků na území, který žije v různých biotypech, na loukách, v bezlesích územích, na zahradách a v blízkosti lidských sídel. Jedná se o živočicha s převážně noční aktivitou, který vodní plochy potřebuje pouze pro účely rozmnožování, přičemž od těchto ploch je posléze schopen se vzdálit i na několik kilometrů. Většina jedinců se pak za účelem rozmnožování vrací k téže vodní ploše i za cenu překonávání náročných překážek.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a věc posoudil takto:

Při posouzení důvodnosti žalobních námitek soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle § 40 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném v době rozhodování správních orgánů, (dále též „zákon o ochraně přírody“) je-li třeba vyhlásit zvláště chráněné území nebo jeho ochranné pásmo nebo vymezit zóny ochrany národního parku či chráněné krajinné oblasti podle části třetí tohoto zákona, orgán ochrany přírody zajistí zpracování návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území, jeho ochranného pásma anebo návrhu na vymezení zóny ochrany národního parku či chráněné krajinné oblasti. V návrhu orgán ochrany přírody vyhodnotí stav dochovaného přírodního prostředí v území a navrhne vhodný způsob a rozsah ochrany území včetně jeho bližších ochranných podmínek.

Podle odst. 2 návrh na vyhlášení národní přírodní rezervace, přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní památky nebo ochranného pásma těchto zvláště chráněných území zašle orgán ochrany přírody příslušný k jejich vyhlášení obcím a krajům, jejichž území se návrh dotýká. Vlastníkům nemovitostí dotčených návrhem a zapsaných v katastru nemovitostí dále zašle písemné oznámení o předložení návrhu k projednání spolu s

informací o tom, kde je možno se seznámit s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání. Oznámení zároveň zveřejní na portálu veřejné správy.

Podle odst. 4 písemné námitky k předloženému návrhu mohou uplatnit dotčené obce a kraje ve lhůtě 90 dnů od obdržení návrhu a vlastníci nemovitostí dotčených navrhovanou ochranou ve lhůtě 90 dnů od doručení písemného oznámení o předložení návrhu k projednání, má-li být takové písemné oznámení vlastníkově nemovitosti zasíláno, jinak ve lhůtě 90 dnů ode dne zveřejnění oznámení podle odstavce 2, popřípadě doručení oznámení veřejnou vyhláškou podle odstavce 3. Námitky proti návrhu podle odstavce 2 se podávají orgánu ochrany přírody příslušnému k vyhlášení zvláště chráněného území nebo jeho ochranného pásma, námitky podle odstavce 3 Ministerstvu životního prostředí; k námitkám uplatněným po uvedené lhůtě se nepřihlíží. Vlastník je oprávněn uplatnit námitky jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností. Orgán ochrany přírody rozhodne o došlých námitkách do 60 dnů od uplynutí lhůty pro uplatnění námitek. O jednotlivých námitkách se rozhodne zpravidla ve společném řízení. Orgán ochrany přírody uvede návrh do souladu s námitkami, kterým bylo vyhověno.

Podle odst. 5 náležitosti a obsah návrhu podle odstavce 1 stanoví Ministerstvo životního prostředí prováděcím právním předpisem.

Podle odst. 7 omezení vlastníků dotčených nemovitostí nebo rozsah ochrany podle právního předpisu, kterým se vyhláší nebo mění zvláště chráněné území nebo jeho ochranné pásmo nebo vymezují či upravují zóny ochrany národního parku či chráněné krajinné oblasti, nesmí přesáhnout rozsah omezení nebo rozsah ochrany vyplývajících z návrhu podle odstavce 1, upraveného podle rozhodnutí o námitkách podle odstavce 2 nebo 3, pokud by tím byly zpřísněny nebo rozšířeny dosavadní ochranné podmínky nebo rozsah ochrany území.“.

K první námitce žalobkyně, ve které namítá, že měla být seznámena se záměrem na vyhlášení dříve, než při předložení návrhu k námitkám, uvádí soud, že z citovaného ustanovení § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny skutečně nevyplývá povinnost správního orgánu informovat vlastníka o záměru vyhlásit zvláště chráněnou oblast. Naopak je z něho patrné, že zákon ukládá orgánu ochrany přírody zajistit zpracování návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území, jeho ochranného pásma anebo návrhu na vymezení zóny ochrany národního parku či chráněné krajinné oblasti s tím, že v návrhu orgán ochrany přírody vyhodnotí stav dochovaného přírodního prostředí v území a navrhne vhodný způsob a rozsah ochrany území včetně jeho bližších ochranných podmínek. Teprve po té, co zašle návrh obcím a krajům, jejichž území se návrh dotýká, informuje o tom vlastníky nemovitostí dotčených návrhem a zapsaných v katastru nemovitostí písemným oznámením spolu s informací o tom, kde je možno se seznámit s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání. Oznámení zároveň zveřejní na portálu veřejné správy. Z uvedeného je patrné, že správní orgány neměly povinnost žalobkyni informovat již ve stádiu vzniku záměru zvláště chráněné území vyhlásit. Právo žalobkyně zasáhnout do procesu vyhlášení chráněného území tímto postupem orgánu ochrany přírody dotčeno nebylo, neboť žalobkyně měla možnost po té, co jí byl doručen návrh na vyhlášení zvláště chráněného území, vznést proti němu námitky, což učinila a námitkami se správní orgány zabývaly v žalobou napadených rozhodnutích. Námitku žalobkyně proto soud důvodnou neshledal.

Žalobkyně dále vytýká žalovanému, že se nevyjádřil k jejímu požadavku na sdělení, na základě jaké skutečnosti zamýšlí OOP MHMP vyhlásit přírodní památku a kdo o této

potřebě rozhodl. Nejprve soud považuje za nutné uvést, že předmětem žaloby je přezkoumání rozhodnutí správních orgánů, ve kterých rozhodovali o námitkách žalobkyně, které vznesla k předloženému návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území. Z ustanovení § 40 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, vyplývá, že žalobkyně jako vlastník dotčeného pozemku má právo uplatnit námitky k návrhu, ale jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byla dotčena ve výkonu svých práv nebo povinností. Za takové námitky se považují námitky směřující proti samotnému záměru na vyhlášení zvláště chráněného území resp. chráněného pásma, proti navržené kategorii zvláště chráněného území, proti navrženým bližším ochranným podmínkám a proti navrženému územnímu vymezení zvláště chráněného území resp. chráněného pásma. Vzhledem k tomu, že námitka žalobkyně, kterou vznesla ve stejném znění i v podaném odvolání, nesměruje proti způsobu ani proti rozsahu ochrany, nebylo povinností správního orgánu se k ní vyjadřovat. Žalovaný proto nepochybil, pokud při vypořádání této odvolací námitky v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodnil s odkazem na ustanovení § 40 zákona o ochraně přírody, proč o o této námitce rozhodovat nemohl. Námitka je proto nedůvodná.

Stejně tak postupoval i v případě další námitky žalobkyně, ve které namítla, že se žalovaný nevyjádřil ani k činnosti občanského sdružení Salvia, a vytýká mu, že i při vypořádání této námitky pouze obecně odkázal na příslušná ustanovení zákona. Žalobkyně zpochybnila výběr této společnosti k vypracování plánu péče, ale k vlastnímu obsahu plánu péče žádné námitky v podané žalobě nevznesla. I pokud by tak učinila, je nutné uvést, že ani tyto námitky by nebyl orgán ochrany přírody povinen vypořádat v řízení při vyhlášení zvláště chráněného území a ochranných pásem, neboť způsob vypořádání připomínek směřujících proti plánu péče upravuje ustanovení § 38 odst. 4 zákona o ochraně přírody.

Soud shodně jako při vypořádání předchozí námitky uvádí, že ani tato námitka, tedy, že žalovaný nezdůvodnil výběr odborné společnosti pověřené vypracováním plánu péče, nesměruje proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byla žalobkyně dotčena ve výkonu svých práv nebo povinností a není tedy námitkou, kterou by měl žalovaný vypořádat v rámci řízení o vyhlášení zvláště chráněných území. Pokud se s touto námitkou žalovaný vypořádal s odkazem na ustanovení zákona, nijak nepochybil a námitku soud shledal nedůvodnou.

Pro úplnost soud uvádí, že podle § 38 odst. 2 zákona zpracování plánu péče zajišťuje orgán ochrany přírody příslušný k vyhlášení zvláště chráněného území. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že příslušný orgán ochrany přírody zajistí zpracování plánu péče. Nelze z toho učinit závěr, že plán péče musí vypracovat sám orgán ochrany přírody, jak dovozuje žalobkyně v podaných námitkách i v podané žalobě. Z ustanovení § 73 zákona o ochraně přírody pak vyplývá výslovné oprávnění orgány ochrany přírody v přípravě plánu péče o vybraná zvláště chráněná území spolupracovat s odborně kvalifikovanými právníckými a fyzickými osobami. Salvia o.s. je odbornou společností, která vypracovává podklady pro orgány ochrany přírody. Pokud tedy správní orgán pověřil zpracováním návrhu plánu péče jinou odborně způsobilou osobu, v daném případě společnost Salvia o.s., není tento postup v rozporu se zákonem.

Žalobkyně pokud jde o vstup pracovníků OOP MHMP na dotčené pozemky namítá, že pracovníci jí měli nejprve kontaktovat, sdělit důvody nutnosti vstupu, měli se prokázat průkazem a teprve potom vstoupit na dotčené pozemky, což podle ní vyplývá z ustanovení § 62 odst. 1. Pokud jde o obecný odkaz žalovaného na ustanovení § 63 zákona o ochraně

přírody, upozorňuje, že toto ustanovení se nevztahuje na pozemky ve vlastnictví fyzických osob.

Nejprve soud považuje za nutné uvést, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný v souvislosti se vstupem pracovníků na pozemek žalobkyně odkázal na ustanovení § 63 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to ani výslovně, ani jak uvádí žalobkyně, v obecné rovině. I ohledně této námitky musí soud konstatovat, že se jedná o námitku, kterou nebyla žalobkyně oprávněna uplatnit vůči návrhu na vyhlášení zvlášť chráněného území, neboť, jak již soud shora uvedl, necílí proti navrženému způsobu ani rozsahu ochrany, jimž by byla žalobkyně dotčena při výkonu svých práv a povinností. Žalovanému proto nevznikla povinnost tuto námitku vypořádat. Přesto se jí zabýval a vstup na pozemky odůvodnil odkazem na ustanovení § 62 odst. 1 zákona o ochraně přírody, dle kterého pracovníci všech orgánů ochrany přírody, kteří se při výkonu své pracovní činnosti prokáží služebním průkazem, mají právo vstupovat v nezbytných případech na cizí pozemky při plnění úkolů vyplývajících z tohoto zákona a dalších předpisů na úseku ochrany přírody a krajiny. Mohou přitom provádět potřebná měření, sledování, dokumentaci a požadovat informace nezbytné ke zjištění stavu přírodního prostředí. Při výkonu této činnosti jsou pracovníci orgánu ochrany přírody povinni co nejvíce šetřit vstupem dotčené pozemky, jakož i všechna práva vlastníka. Soud má za to, že z uvedeného ustanovení vyplývá oprávnění pracovníků orgánů ochrany přírody vstoupit na cizí pozemek a je-li to třeba, povinnost prokázat průkazem se. Což ale neznamená, že by byl povinen v případě volně přístupného pozemku vždy shánět majitele a prokazovat se mu průkazem. Zejména v daném případě, kdy ve stádiu záměru a vytváření podkladů pro návrh na vyhlášení zvlášť chráněného území, nejsou práva vlastníka nijak dotčena, by tento postup soud považoval za velmi formální.

V poslední námitce žalobkyně ve velmi obecné rovině namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a vytýká mu, že se nevypořádal s její odvolací námitkou, ve které žalobkyně nesouhlasila s nadbytečným a nelogickým přístupem prvostupňového správního orgánu k ochraně přírody a krajiny v území, které se nachází v centru hlavního města Prahy v soukromém vlastnictví.

Tato námitka je ale velmi obecná a vyjadřuje v podstatě nesouhlas žalobkyně s postupem správních orgánů. Soud proto ve stejné obecné rovině uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. Vzhledem k tomu, že je nutné na celé správní řízení nahlížet jako na celek, nelze přehlédnout, že žalovaný odkázal na argumenty hovořící pro potřebu ochrany území zmiňované OOP MHMP v prvostupňovém rozhodnutí a uvedl, že navržený způsob ochrany území v dotčeném prostoru je zcela na místě, a to pro účely ochrany druhově pestrých společenstev na stráních pod plošinou Kavčích hor a Pankráce. Následně pak podrobně popsal význam předmětného území z hlediska výskytu citované flóry a fauny. Žalovaný se tedy k postupu správního orgánu prvního stupně vyjádřil, a tím, že se s jeho postupem ztotožnil, dal jasně najevo, že jej za nadbytečný a nelogický nepovažuje.

Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal soud důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec

běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu